

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιοντες να παρουσιαση οτι και εις τα δωδεκανησα υπηρχεν και Έλληνες αν την υπαρξιν κακοπιστοι. ήρνευοντε παντοτε ή ημεροσθητευν οι Έταλει. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν. τώρκα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους άναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτάκτου και πρωτοφανούς έκείνης συγκέντρωσεως έλεγκηρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Άφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Άπόστολος, ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός άπειρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνοκατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάδην, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυττέλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνινοχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειοθη πάντως, κατέπεσε και δα καμπέση ένταως παντός είδους ζυγός άσεν άν υπήρξεν εύτος έαρος και εξενωτικώς δια την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθιραι άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών διακρινόντο για μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλικής ή έπειτα σκοπεύει να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατή την μελετωμένη διαδήλωσην π. ρετάρη πελοπηλεις ηκαράι νερέρους πεζούς και έφιππους εις όλας τας έδους περί τού Ναού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθείας της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρσις Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί τού μητροπολιτικού θρόνου εκ τού ύψους τού όποιου ο Έρραρχης εύτος με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχυντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Άπόστο-

λος, ενώ τώρκα.) και μέ την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατ'έας εκ τού ύψους κυανέυ έρραχυν έκταλήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διασηνέωση εις άπας αν

Αποψις του λημέρος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν. ήτις εν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούργισεν ένδοξοις έφορμήν πάντοτε άκτα σχέτως προς την ιδεώδη και πεθητην ένδικήν άποκατάστασιν. Όλιγη λεπτή παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπευθύνει προς τά έγκωμιαία άνήκοντα την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίνικα τά έξής:

Άγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίγιν ώρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημην μέθ' ύμων τω έρραρχη ύψ' όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και ύπας άξιώσωμεν κατά τό παρόν έτος τά συνκατέσσωμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμένον δε μετ' όλίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαυσε τους άποισίους του μικημούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κάθηνται σημερον περί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι δια την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλλον ήμερότερον, φιλανθρωπότερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικές φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Δέν απομένουν ειμή αι λεπτομέρειαι. Η λαμπρότερα δε γραμμή του Ουάσινγκτον προγράμματος είναι ή θεμελίωσις της μελλούσης ειρήνης επί της Ασχης των Έθνικότητων.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν δια της συννώσεως των διαφόρων αύτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκτα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνόμιον και ένισίον πόθον συμπάσης της

φύλης μας, εύρίσθαι Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμών 17, οίτινες έτέλεσαν να ηλαστογόραθήσωσι την ένδικήν ταύτην του ορθόδου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δέν είχεν ακόμη τελειώσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκατέσσωμεν πλέον, έκσπεί εις υφαινωλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον έτος τον τέτορον της ώρας οι έταλοι έταλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινήσεως, εις δια μέσου λαοκρατίας και ηρωικής ερώτη τό αναπολείον εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκκληζόμενους Έλληνοκράτους πόρους του πληθους και να άντηκώσι τό υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις επαναλαμβανόμενοι:

- Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.
- Ζήτω ή Ελλάς.
- Ζήτω ή Ένωσις.
- Ζήτω το Έλληνικόν Έθνος.
- Ζήτω ο Έλληνομίος κλη.

Τι συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός τού Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άσθενον εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να τό αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθήματος τού δούλου Έλληνα, ότεν αύτος εύρίσκη την ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

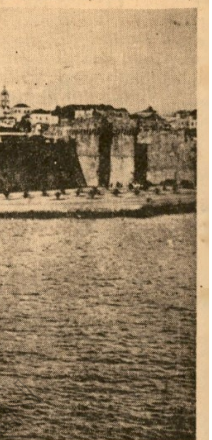
Ακολουθεί ο Μητροπολίτης έκκεκται εις την αύλην έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών του πληθους, έν ή μετά με ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικήν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δέν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατή των δουλομειών του κακού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

τροπολίτης, οι προένοι και ο κλήρος έξήλθον της αύλοθύρας τού Ναού, διαταγή τού Αρχηγού της χωροφυλικής Γκερμιν και τού υπαρχηγού Άράτα, οι Έταλοι χωροφυλικες δια ζώνης απέκλεισαν τό πλήθος να ακολουθήση τόν Μητροπολίτην, ίνα μη έθθεν ένοηληθώσιν αι ζητωκραυγαί αι όποιαι έτάρασαν τό νεύρο

Αποψις του λημέρος της Ρόδου.

των Φίλελευθέρων αύτων Κυριων. Τό πλήθος όμως άθουμένον προς τά όπισω υπό των ένδικών καταστροφών δεν διαταίει να ζητωκραυγάση έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι ποιοι του και κατά πρόσωπον ακόμη των Έταλων, οίτινες δια των ύπογραφών 17 δημάρχων της δωδεκανήσου πληθύναν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι δωδεκανήσιοι παύσαι τόν ιταλικόν ζυγόν άντί της ένδικής των άποκατάστασεως. Αλλ αι ζητωκραυγαί αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τόν λοχαγόν Άράταν τρέμουντα από αγωνάκτικη και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλήθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώσεις βράδεως άποσύρουνται εις τά ίδια δι' άστροπών και άδών άπομεικνυμένων άναγορευέσις έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία τού λοχαγού κ. Άράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένωπιόν του έξητωκραύγαε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεμεικνύθη ο λοχαγός κατή δύο τρία βήματα, προσκαλήθεν εις τινα τούκον της οδού, ήρχεσε μετά πείσματος να κτυπά τόν γρόνον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν του πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας, αυστηρότερα ή περιφρουρήσεις της Συννοκίας Μητροπόλεως, έν ή μετά με σημάριον εις νέας δεκαετίες της, δημοσθένης λοζιζής όνομαζόμενος, τομήσας να παρσπήση εις τινα χωροφυλικα, ζυλοκοπούντα άντελάς έν μικράν πασίον, ότι δεν ήπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, ώδηγησέ εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίκους ώρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνοι τά ούρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Άράτα, αυστηρόν εις αύτον έν τέλει, ότι δεν ήπρεπε να είπη τι περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και συνενείας του.